

NORGES Jeger- OG FISKERFORBUND

Helse og Omsorgsdepartementet

postmottak@hod.dep.no

Vår ref: fag/OF-2016

Deres ref:

Hvalstad, den: 12.04.2016

Forslag til ny forskrift om vannforsyning og drikkevann - hørings svar

Norges Jeger- og Fiskerforbund viser til brev av 07.011.2016 fra Helse- og Omsorgsdepartementet vedrørende forslag til ny forskrift om vannforsyning og drikkevann (drikkevannsforskriften).

Den gjeldende drikkevannsforskriften ble fastsatt 4. desember 2001. På bakgrunn av ny kunnskap, endringer i direktivet og den generelle samfunnsutviklingen har departementet funnet det nødvendig å revidere og fornye drikkevannsforskriften. NJFFs innfallsvinkel til forskriften er i hovedsak knyttet til bruken av forskriften og dens eventuelle konsekvenser for allmennhetens bruk av de områder som omfattes. Målene støttes. I det følgende er NJFFs innspill til forslaget.

Generelt

Arbeidet med å forenkle og tydeliggjøre drikkevannsforskriften synes å være nyttig. Forskriften fremstår etter NJFFs mening ryddig og språklig godt forenklet.

§4 Forurensing og § 14 Beskyttelsestiltak

Forslaget til ny §4 er i hovedsak en videreføring av bestemmelsene i gjeldende forskrift.

NJFF støtter rimelig nok opp om målet i §4 om å forhindre all vesentlig forurensing av drikkevannskilder. Vi er like rimelig opptatt av at allmennhetens bruk av drikkevannsområder ikke rammes urimelige gjennom de restriksjoner som eventuelt innføres - også sett opp mot andre påvirkningskilder i hensynsområdet både for drikkevannskilder som er i bruk og reservevannkilder.

Mht §14 er det rimelig at vannverkseier har ansvar for å sikre at drikkevannet beskyttes mot forurensing. Det er også rimelig å kreve at de skjønsmessige vurderinger som gjøres mht nødvendige tiltak behandles likt av alle ansvarlige parter, og at vurderingene for de enkelte hensynsområdene er basert på reelle faglige etterprøvbare vurderinger.

Det er pt svært mange drikkevannskilder hvor vi mener forskriften er tolket urimelig strengt mht å sette begrensinger på friluftslivsaktiviteter en vanskelig kan se for seg at utgjør noen reel trussel mht forurensing. I noen tilfeller, hvor befolkningens bruk er betydelig f.eks. mht bading eller å slå leir, så er det det ikke urimelig at dette reguleres,

men det finnes dessverre mange tilfeller hvor en i kommunale vedtak nærmest sjablongmessig har innført forbud aktiviteter med svært mangelfull begrunnelse. Ukritisk pålagte forbud mot sportsfiske i en del drikkevannskilder/reservevannkilder, og urimelig strenge regler mht å slå leir hvor en samtidig tillater aktivitet med større forurensingspotensiale er eksempler på restriksjoner befolkningen med rette finner urimelige/merkelige.

I en del tilfeller medfører disse restriksjonen en stor inngripen i den tradisjonelle bruken av vannressursen. Friluftsliv er viktig for en høy andel av befolkningen, og derigjennom svært viktig for folkehelsen. Dette fordrer at en bør ha svært gode argumenter for å begrense allmennhetens anledning til å bedrive et aktivt friluftsliv i et område, og ikke baserer det på en hypotetisk fare slik det i en del sammenhenger nå fremstår.

I en del drikkevannskilder med fiskesamfunn hvor en har arter som tradisjonelt fiskes ved bruk av foring (i praksis flerartsamfunn med karpefiskarter - men også i artsfattige fiskesamfunn med røye) er det ikke urimelig at en f.eks. forbyr bruk av foring under fiske. Fiske med vanlig kunstig agn og tradisjonelt markfiske finnes det, etter NJFFs mening, ingen fornuftige argumenter for å forby. Det er likevel innført i mange drikkevannskilder.

Mht slå leir for private turfolk, så er det ofte satt forbudssone mot leirslaging på 100m e.l., Dette forutsetter etter vår mening at det må vurderes faglig seriøst for hver enkelt lokalitet. Det bør ikke være en regel, men helst et unntak.

I noen innsjøer finnes det sikkert faglig begrunnelse for dette, men i andre tilfeller virker slike vedtak merkelige sett opp mot annen bruk. Et eksempel på dette er Glitre i Buskerud - en innsjø på ca 3.7 km² med et vannvolum på 112 millioner m³ og betydelig nedbørsfelt. Bruken er regulert i en interkommunal forskrift. Tømmerbiltransport foregår jevnlig etter skogsbilveier anlagt rundt det meste av vannet, og det er betydelig med beitedyr i sommersesongen. Skogsdrift og masseuttak ved innsjøen er ikke berørt av den kommunale forskriften, men det skal tilstrebes å opprettholde en vegetasjonssone på 100m. Det er et populært turområde, men pga beliggenheten er trafikken relativt sett begrenset sammenlignet med mer bynære områder. Likevel er det ikke tillatt å slå opp et telt nærmere vannkanten enn 100 meter. I dette området vil leirslaging utgjøre et ubetydelig antall teltdøgn, og en har uansett lov til å bevege seg både til fots og på fluorbelagte skisåler både ved og på vannet. Effekten av en slik begrensning i anledningen til å telte nærmere vannkilden enn 100m må i et slikt tilfelle på det beste anses som hypotetisk mht forurensningsfare. Tatt i betraktning øvrig langt tyngre bruk av andre aktører (som neppe er noen utfordring i det tilfellet heller) er det fra et fornuftsståsted uforståelig at en har innført den typen restriksjon for en slik vannkilde. Området er i tillegg såpass stort at det er vanskelig å se for seg at en skal kunne opplyse effektivt om de restriksjoner som er innført.

Slike eksempler finnes det dessverre mange av, men særlig vanskelig å forstå er som sagt alle de innsjøene hvor en har innført til dels svært uforståelige fiskeforbud hjemlet i Drikkevannsforskriften.

NJFF mener det er behov for at en i de retningslinjer som kommer om det kompetansekrav som stilles etter forslag til ny §11 også stilles krav til at en som ansvarlig innhenter reell kompetent kunnskap om den reelle trusselen ulike aktiviteter har. For å opprettholde befolkningens tillit til oppfølging av drikkevannsforskriften er det viktig at restriksjoner etter §4 og 14 er godt faglig fundamentert.

§ 28 Kommunens plikter

Det er i forslaget tatt inn mer konkrete krav om at kommunene skal ta hensyn mht drikkevann ved å presisere kommunens plikt til å ta drikkevannshensyn i planarbeid etter plan- og bygningsloven (PBL) i utarbeidelse av arealdelen i kommuneplan og

reguleringsplan. Det presiseres at dette strengt tatt ikke er noe nytt siden dette allerede er omtalt i forarbeidene til PBL. Det er likevel rimelig å tro at dette i større grad generelt vil bidra til at vannkvaliteten i kildene ivaretas.

Kommunene oppfordres til å initiere utarbeiding av eventuell regionale planer for å ivareta drikkevann, der vannforsyningsområdet ligger i flere kommuner. I den forbindelse mener NJFF det er rimelig at en slike planer innarbeides i de regionale vannforvaltningsplanene etter vannforskriften. Det er slik vi ser det samsvar mellom målene etter vannforskriften og foreliggende forslag til forskrift. Denne samordningen kan skje allerede i kommende planperioden (etter vannforskriften).

Vennlig hilsen
Norges Jeger- og Fiskerforbund

Øyvind Fjeldseth
Fiskekonsulent